

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dimos Agiou Nikolaou Kritis

Strona pozwana: Ypourgos Anaptyxis kai Trofimon

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy definicje pojęć „las” i „obszar zalesiony” zawarte w art. 3 ust. a) i b) rozporządzenia WE nr 2152/2003 mają również zastosowanie w dziedzinach dotyczących ochrony, a bardziej ogólnie, zarządu „lasami” i „obszarami zalesionymi” w rozumieniu tych definicji, które nie są wyraźnie uregulowane w tym rozporządzeniu, lecz zostały przewidziane w krajowym porządku prawnym?
- 2) Czy w przypadku twierdzącej odpowiedzi na pierwsze pytanie, krajowy porządek prawny może zdefiniować jako „las” lub „obszar zalesiony” obszary, które nie są „lasami” ani „obszarami zalesionymi” w rozumieniu art. 3 lit. a) i b) rozporządzenia nr (WE) 2152/2003?
- 3) Czy w przypadku twierdzącej odpowiedzi na pytanie drugie, jeśli krajowy porządek prawny może zdefiniować jako „lasy” lub „obszary zalesione” obszary, które nie są „lasami” ani „obszarami zalesionymi” w rozumieniu art. 3 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) 2152/2003, definicja taka może odbiegać od definicji przewidzianej we wskazanym rozporządzeniu zarówno w zakresie elementów konstytutywnych tych pojęć, w rozumieniu rozporządzenia, jak i w zakresie liczbowego określenia danych tych elementów konstytutywnych, które w danym przypadku, mogą być wspólne z przewidzianymi w rozporządzeniu, czy też należy uznać, że ta definicja, przewidziana w krajowym porządku prawnym, może zawierać elementy konstytutywne pojęć „las” lub „obszar zalesiony”, które są odmienne od przewidzianych w definicji rozporządzenia, przyjmując jednakże, iż gdy chodzi o elementy wspólne, jest wyłącznie dopuszczalne, by nie określać ich w sposób liczbowy, a w przypadku określenia liczbowego, nie może ono wyłączać określenia liczbowego przewidzianego w rozporządzeniu?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 10 grudnia 2008 r. w sprawie T-388/02 Kronoply GmbH & Co. KG i Kronotex GmbH & Co. KG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, popieranej przez Zellstoff Stendal GmbH, Republikę Federalną Niemiec i Land Sachsen-Anhalt, wniesione w dniu 25 lutego 2009 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-83/09 P)

(2009/C 102/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: K. Gross i V. Kreuzschitz, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Kronoply GmbH & Co. KG, Kronotex GmbH & Co. KG, Zellstoff Stendal GmbH, Republika Federalna Niemiec i Land Sachsen-Anhalt

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim uznano w nim za dopuszczalną wniesioną przez Kronoply GmbH & Co. KG i Kronotex GmbH & Co. KG skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 czerwca 2002 r. o niewnoszeniu zastrzeżeń wobec pomocy przyznanej Stendahl GmbH przez Niemcy na budowę fabryki celulozy;
- odrzucenie jako niedopuszczalnej skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez Kronoply GmbH & Co. KG i Kronotex GmbH & Co. KG na sporne działanie;
- obciążenie Kronoply GmbH & Co. KG i Kronotex GmbH & Co. KG kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji wywiedzenie na rzecz zainteresowanych stron w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE prawa do wniesienia skargi na decyzje w sprawie pomocy narusza wymogi ustanowione w art. 230 akapit czwarty WE w odniesieniu do dopuszczalności skarg. W jej opinii zainteresowanym stronom, które nie są stronami postępowania w sprawie pomocy, nie przysługują żadne własne prawa strony, których mogłyby dochodzić w drodze skargi. Zamiast tego w celu ustalenia, czy decyzja dotyczy indywidualnie danej osoby, należy zastosować formułę przyjętą przez Trybunał w wyroku w sprawie Plaumann. To, czy decyzja dotyczy indywidualnie danej osoby, może zatem – zdaniem Komisji – wynikać jedynie z gospodarczych skutków pomocy dla skarżącego.

Komisja twierdzi ponadto, że w zaskarżonym wyroku doszło do niedopuszczalnego nadania innej treści żądaniom, które zostały przedstawione w skardze. Zdaniem Komisji Sąd zbadał merytoryczne argumenty skarżącego, które przedstawił on w odniesieniu do innych aspektów aniżeli ochrona jego rzekomych praw procesowych, chociaż skarga była dopuszczalna wyłącznie w celu ochrony rzekomych praw procesowych.

Komisja utrzymuje wreszcie, że zaskarżony wyrok prowadzi do wprowadzenia nieznanego prawa wspólnotowemu skargi powszechnej na decyzje w sprawie pomocy.

**Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji
wydanego w dniu 17 grudnia 2008 r. w sprawie T-
137/07 Portela przeciwko Komisji, wniesione w dniu 27
lutego 2009 r. przez Portela – Comércio de artigos
ortopédicos e hospitalares, L.^{da}**

(Sprawa C-85/09 P)

(2009/C 102/26)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Portela – Comércio de artigos ortopédicos e hospitalares, L.^{da} (przedstawiciel: C. Mourato, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

— Częściowe uchylene zaskarżonego postanowienia, w zakresie, w jakim uznano, że nie został wykazany związek przyczynowy między zaniechaniem Komisji a podnoszoną przez skarżącą szkodą (pkt 96, 97, 99, 100 i 101 zaskarżonego postanowienia).

Co do istoty sprawy:

— Stwierdzenie, że w niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki powstania odpowiedzialności pozaumownej Komisji; zasądzenie od Komisji naprawienia zarzucanych jej szkód; zasądzenie od Komisji pokrycia całości kosztów poniesionych w obydwóch postępowaniach, włącznie z kosztami poniesionymi przez skarżącą.

— Ewentualnie, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji w celu sprawdzenia, że zostały spełnione przesłanki powstania odpowiedzialności pozaumownej; zasądzenie od Komisji naprawienia zarzucanych jej szkód; zasądzenie od Komisji pokrycia kosztów wynikających z wniesienia niniejszej skargi oraz kosztów postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji, włącznie z kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

- Uzasadnienie zaskarżonego postanowienia jest niewystarczające, ponieważ Sąd Pierwszej Instancji nie udzielił odpowiedzi na argumenty podniesione przez skarżącą w pkt 92 i 93 pierwotnej skargi, zgodnie z którymi brak upoważnionego przedstawiciela wytwórcy z siedzibą we Wspólnocie, wymaganego na mocy dyrektywy, uniemożliwia przeprowadzenie procedury oceny zgodności przez jednostkę notyfikowaną, ani też na twierdzenie Komisji, że nie zwrócono się do niej o podjęcie działania w ramach procedury ochronnej, ponieważ portugalska jednostka Infarmed nie działała zgodnie z art. 14b dyrektywy Rady 93/42/EWG⁽¹⁾ z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej wyrobów medycznych, w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę 98/79/WE⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 1998 r. w sprawie wyrobów medycznych używanych do diagnozy in vitro.
- Popołniono błąd w ocenie odnośnie do związku przyczynowego między zachowaniem Komisji a poniesioną przez skarżącą szkodą, a jednocześnie Sąd pierwszej Instancji dokonał błędnej wykładni art. 8 i 14b dyrektywy.
- Naruszono prawo do obrony ze względu na odmowę zarządzenia środków dowodowych, o które wносиła skarżąca.

⁽¹⁾ Dz.U. L 169, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 331, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez VAT and Duties Tribunal, Manchester
(Zjednoczone Królestwo) w dniu 27 lutego 2009 r. –
Future Health Technologies Ltd przeciwko Her Majesty's
Commissioners of Revenue and Customs**

(Sprawa C-86/09)

(2009/C 102/27)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

VAT and Duties Tribunal, Manchester (Zjednoczone Królestwo).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Future Health Technologies Ltd.

Strona pozwana: Her Majesty's Commissioners of Revenue and Customs.